

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

Прекршајни апелациони суд
2-Р4ОП 6/14

Дана 21. октобра 2014. године
Београд

1/12

Прекршајни апелациони суд у Београду, Славица Бркић као судија појединац, одлучујући по предлогу адвоката Јованке Јовић Трифуновић, пуномоћника предлагача-подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року Миленка Јовановића из Београда, а којим је у предмету Прекршајног апелационог суда 2-Р4ОП 6/14 тражено доношење допунског решења, на основу чл. 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова (Сл. гласник РС 116/08...101/2013), чл. 1, 17 ст. 1, 18 и 30 ст. 2 Закона о ванпарничном поступку (Сл. гласник РС 45/95, 55/14) и чл. 357 ст. 2 и 4 и 366 Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС 72/11...55/14), дана 21. октобра 2014. године, донео је допунско

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА се као делом основан предлог пуномоћника предлагача којим је тражено да се допунским решењем одлучи о захтеву за материјалну накнаду, истакнутом у уставној жалби подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, и тај ЗАХТЕВ ОДБАЦУЈЕ.

ОДБАЦУЈЕ се као недозвољен предлог пуномоћника предлагача да се у истом предмету допунским решењем одлучи о нематеријалној накнади.

Део предлога којим је тражено да допунско решење буде објављено на сајту Прекршајног апелационог суда се ОДБИЈА као неоснован.

Делимично се УСВАЈА захтев за накнаду трошкова поступка и предлагачу на име трошкова за предлог за доношење допунског решења досуђује износ од 4.500,00 (четири хиљада петстотина) динара, који се предлагачу има исплатити из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова у року од 15 дана од дана правноснажности ове одлуке. Преко утврђеног износа а до тражених 30.000,00 динара захтев се ОДБИЈА.

ОТПРЕМЉЕНО
11.10.2014.
3

Решењем Прекршајног апелационог суда 2 Р4ОП 6/14 од 04. септембра 2014. године утврђено је да је у поступку вођеном пред Прекршајним судом у Београду под бројем 13 Пр. бр. 147222/11 подносиоцу захтева Миленку Јовановићу из Београда повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом чл. 32 ст. 1 Устава републике Србије, па Прекршајном суду у Београду наложено да без одлагања, а најкасније у року од месец дана од дана пријема те одлуке, оконча поступак у предмету 13 Пр. бр. 147222/11 тако што ће подносиоцу захтева доставити решење под истим бројем од 29. јуна 2013. године, утврђено право подносиоца захтева на нематеријалну накнаду у износу од 20.000,00 динара и то на терет буџетских средстава РС опредељених за рад судова те одлучено да решење након правноснажности буде објављено на сајту Прекршајног апелационог суда.

Подносилац уставне жалбе Миленко Јовановић се на изреку ове одлуке од става 1 до 4 одрекао права на жалбу, али је његов пуномоћник благовремено поднео предлог да се изврши допуна решења 2-Р4ОП 6/14 од 04. септембра 2014. године у делу у којем тим решењем по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, садржаном у уставној жалби, није одлучено, те да се изреком новог-допунског решења утврди право на накнаду материјалне штете предлагача на износ од 75.000,00 динара. Предлогом је такође затражено да суд изреком одлучи и о делу захтева за накнаду нематеријалне штете тако што ће почев од 15. јула 2011. године па до дана коначног извршења решења Прекршајног апелационог суда по сваком појединачном дану предлагачу утврдити право на накнаду те штете у висини од по 500,00 динара, да допунско решење буде објављено на сајту Прекршајног апелационог суда те да се на име награде за састав предлога исплати износ од 30.000,00 динара.

Разматрајући поднети предлог заједно са списима предмета у целини и имајући у виду одредбе чл. 357 ст. 2 и 4 Закона о парничном поступку, Прекршајни апелациони суд је мимо рочишта нашао:

предлог је делом основан.

Према списима, Уставном суду је дана 06. августа 2013. године од стране адвоката Јованке Јовић Трифуновић, пуномоћника предлагача односно подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року и подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка оштећеног Миленка Јовановића из Београда, поднета уставна жалба која је у Уставном суду заведена под Уж. бр. 6391/2013. У битном делу жалбе наведено је да је оштећени Прекршајном суду у Београду дана 15. јула 2011. године поднео захтев за покретање прекршајног поступка против Златана Димитрића из Београда за дело учињено 07. јула исте године а да по истом до наступања застарелости права на вођење поступка тј. до 07. јула 2013. године а и након тога правноснажне одлуке нема (сви ови датуми у уставној жалби су због више захтева и више предмета због пермутације бројева предмета погрешно наведени, захтев је Прекршајном суду у Београду поднет 01. августа 2011. године, прекршај према захтеву учињен 02. јуна 2011. године, а застарелост наступила 02.

јуна 2013. године). На овај начин оштећеном су повређена или ускраћена различита права и то на судску заштиту, зајемчено одредбама чл. 22 Устава Републике Србије, на уклањање штетних последица које су настале повредом тог права, на приступ суду, на јавну расправу и право на суђење у разумном року, свако као елемент права на правично суђење из чл. 32 ст. 1 Устава РС, те да је прекршајни суд одуговлачењем поступка допринео наступању апсолутне застарелости у овој ствари. Затражено је да Уставни суд утврди да су описаним нечињењем повређена сва наведена права, да се Прекршајном суду у Београду забрани свако даље невршење службене дужности, да се поступак врати у стање на дан подношења захтева за покретање прекршајног поступка, да се наложи да се поступак оконча, да се исти суд обавезе да одлуку Уставног суда објави у целини и без деперсонализације о свом трошку у дневном лицу „Политика“, и да се такође обавезе на накнаду нематеријалне штете оштећеном у износу од по 500,00 динара за сваки дан почев од 15. јула 2011. године као времена подношења захтева за покретање поступка па до извршења одлуке Уставног суда, као и на накнаду материјалне штете од 75.000,00 динара за услуге адвоката за уставну жалбу, по важећој АТ.

Поступајући по делу уставне жалбе за који је по Закону о уређењу судова надлежан (суђење у разумном року) Прекршајни апелациони суд је решењем 2-Р4ОП 6/14 од 04. септембра 2014. године утврдио да је у конкретном случају прекршајни поступак по захтеву оштећеног трајао беспотребно дуго, непримерено околностима и чињеницама случаја, претежно због неефикасног поступања суда а мањим делом и због понашања подносиоца захтева, што је довело до стања да у овој ствари правноснажне одлуке није било ни у време доношења предметног решења, па је захтев пуномоћника предлагача да се утврди повреда права на суђење у разумном року уважен као основан (тачка 1 изреке решења 2-Р4ОП 6/14) а Прекршајном суду у Београду наложено да без одлагања, најкасније у року од наредних месец дана од дана пријема поменуте одлуке, пуномоћнику подносиоца захтева (евентуално подносиоцу преко огласне табле суда) уручи решење 13 Пр. бр. 147222/11 (погрешно од стране судије под шифром 13 донето под бројем 94 Пр. бр. 147222/11), како је наведено у изреци решења под тачком 2. У односу на захтев за накнаду нематеријалне штете Прекршајни апелациони суд је закључио да је он основан и подносиоцу захтева утврдио право на нематеријалну накнаду у износу од 20.000,00 динара (тачка 3 изреке) те одлучио да се решење након правноснажности има објавити на сајту Прекршајног апелационог суда (тачка 4). Дакле, изреком поменуте одлуке решено је о четири од пет изнетих захтева који би се односили или могли односити на заштиту права на суђење у разумном року па је у формалном смислу (у изреци) заиста пропуштено одлучивање и о петом захтеву за накнаду материјалне штете опредељене на 75.000,00 динара због чега је, такође у формалном смислу, предлог пуномоћника подносиоца за доношење допунског решења, поднет сагласно чл. 356 и чл. 366 Закона о парничном поступку, делом основан и као такав је усвојен.

Разматрајући даље сам захтев за одлучивање о накнади материјалне штете Прекршајни апелациони суд је исти изреком ове одлуке одбацио полазећи од чињенице да је материјална штета опредељена не за састав дела захтева који се тиче заштите права на суђење у разумном року већ за састав уставне жалбе у

целини, о чему је у решењу 2 Р4ОП 6/14 већ дато образложење. Додатни разлог овакве одлуке, изнет у образложењу тог решења, био је у недовољно прецизираном износу накнаде од 75.000,00 динара (по тарифним бројевима из АТ), због чега се из њега није могло установити да ли је одређен само за састављање поднеска којим се пред Уставним судом покреће поступак или и за више захтева из тог поднеска (са увећањем награде од по 50% основне награде за други и сваки даљи захтев) или за уставну жалбу како је у поднеску изричито наведено. Миленку Јовановићу односно његовом пуномоћнику је решењем 2-Р4ОП 6/14 дата могућност да право на материјалну накнаду остварују у поступку одлучивања по преосталом делу уставне жалбе пред Уставним судом и истим решењем констатовано да одбачај захтева и предлога у овом делу није на штету предлагача. Дакле, образложењем решења 2-Р4ОП 6/14 по захтеву за накнаду материјалне штете већ је било објашњено зашто је захтев одбачен, али форма одлуке није била унета у изреку, па је овим допунским решењем учињени пропуст отклоњен. Осим што остаје при раније изнетим разлозима, Прекршајни апелациони суд захтев за одлучивање о материјалној накнади одбацује и због тога што би решење у истом смислу било преурањено и могуће довело до двоструког досуђивања накнаде-пред Прекршајним апелационим и пред Уставним судом, а пред којим би, како је напред и наведено, требало да се реши о целини уставне жалбе.

Део предлога за доношење допунског решења везан за нематеријалну накнаду Прекршајни апелациони суд одбацује имајући у виду да је решењем 2-Р4ОП 6/14 о захтеву за утврђивање тог права већ одлучено, накнада опредељена на 20.000,00 динара и о томе у поменутом решењу дати разлози. Уколико су таквом одлуком били незадовољни, предлагач и његов пуномоћник су на исту могли поднети жалбу, а не тражити да се о недосуђеној разлици до траженог износа опет одлучује, али се Миленко Јовановић права на жалбу у означеном делу одрекао, те предлог пуномоћника није дозвољен. Другачије речено, након доношења решења којим је износ нематеријалне накнаде одмерен на мање од оног траженог по ранијем захтеву за сваки дан почев од 15. јула 2011. године па надаље (а заправо од 01. августа 2011. године, што пуномоћник предлагача поново нетачно наводи иако му је решењем већ било указано на грешку) и након одрицања од жалбе на тај део решења (дакле „пристајања“ на износ од 20.000,00), предлог за поновно одлучивање о таквој већ решеној ствари није допуштен. Суд остаје на становишту да накнада како је одмерена (на 20.000,00 динара) јесте примерена околностима случаја.

Предлог да се решење објави на сајту Прекршајног апелационог суда није прихваћен без обзира на то што ова одлука као допунска прати решење 2-Р4ОП 6/14 (а за које је претходно одлучено да буде објављено), јер се не види шта је интерес предлагача за објављивање односно интерес јавности да до ових информација дође, тим више што је захтев бар у делу који се тиче материјалне накнаде одбачен; обрнуто, одлука о досуђеној нематеријалној накнади биће објављена по правноснажности решења 2-Р4ОП 6/14.

У погледу захтева предлагача за накнаду трошкова за састављање поднеска којим је тражено доношење допунског решења, оправдано поднетог због пропуштања Прекршајног апелационог суда да у изреци решења 2-Р4ОП 6/14

3/12

одлучи о накнади материјалне штете, а којим захтевом пуномоћника су трошкови опредељени на 30.000,00 динара, предлагачу је досуђен износ од 4.500,00 динара. Тај износ одређен је сагласно тарифним бројевима 69 ст. 2 и 13 ст. 1 ал. 2 те чл. 15 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (300 поена множених са 30 динара као вредношћу поена и умањених за 50%, имајући у виду висину износа како је опредељен захтевом и предлогом). У просталом делу тј. до тражених 30.000,00 динара захтев је одбијен.

Из изнетих разлога одлучено је као у изреци.

Судија
Славица Бријић

ПРАВНА ПОУКА: против овог решења дозвољена је посебна жалба
Врховном касационом суду у року од 15 дана од дана пријема истог.